



У Новоме Саду 31. јануара 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

## ВЕНАЦ НА ГРОБ

### ДР-А ЈОВАНА СУБОТИЋА.

Поврх гроба твога  
Две се звезде сјаје:  
Једна је признање,  
Друга уздисање.

Много си нам био  
Тежећ' вишој цели;  
Много си нам био, —  
То признање вели.

Што си још нам мог'о  
С даром својим бити,  
Ни то није мање —  
Вели уздисање.

Светла дела твоја —  
Наша вечна дика.  
А то је најлепши  
Уздар за песника.

Утир'о си путе,  
Доближав'о мете,  
Садио си цвеће —  
Па сад бери сплете.

С.

## Шетња по свету.

### XVI.

„До најпростијих истина долази човек најдоцније“, вели велики немачки филозоф Фајербах, али ја држим, да то никако није апсолутно, већ само релативно правило. А у том мојем мишљењу поткрепљује ме нико друго, већ баш само — угарско министарство просвете.

Јер н. пр. чиста је и проста истина, да кад која српска општина не изабере за учитељицу жену каквог владиног кортеша, онда се та општина очевидно огрешила о државни интерес, те јој се морају жена дотичног кортеша и као „дубок“ још једна женскиња из фамилије владиних бургџиаша наметнути за учитељице. То је проста, очевидна истина, али до исте није угарско министарство просвете најдоцније дошло, већ

одмах после избора, дакле у овом случају не стоји Фајербахово правило, да човек, особито ако је министар долази најдоцније до најпростијих истина.

С друге стране пак тако је исто проста истина, да треба одмах збацити и затворити оног чиновника, који своје звање злоупотребљује и — краде. Међу тим у угарском министарству просвете један чиновник са присним друговима својима већ од шеснаест година скида са званичних актова биџеге, хемички их је за тим чистио и продавао, те је тиме држави на више хиљада форината украо. И тек сад, после шеснаест година, ушло се тој крађи у траг! У овом случају дакле стоји Фајербахово правило, да човек, особито ако је министар, до најпростијих истина долази најдоцније.

Сад, кад је за такву ствар требало пуних шеснаест година, да се пронађе у министарству просвете,



шта ће се тек за других шеснаест година пронаћи у другим министарствима? Министар финансије сигурно се сад већ смеје, ал лако је њему, јер код њега неће се моћи ништа пронаћи, пошто је наш дефицит и наша кубура и тако опште позната ствар, па где ништа нема, не може се ништа ни пронаћи. Но шта ће остали министри радити? Нарочито шта ће радити Тиса?

Ако се ико са тим питањем мори, ја не. Ја знам на длаку, шта ће се све догодити онако исто, као и гроф Андрашија.

Ево да и докажем!

Мађарима је криво, што и Срба има у Угарској па за то је и рекао њихов један министар, да Срби треба да се иселе, али ако ко од Срба тај савет послуша и оде н. пр. у Русију, онда је он разуме се бунтовник.

Ето нам за пример г. Узелац!

Но хајдмо даље!

Мађарима је криво, што су Црногорци „необразовани“, али ако ко из Црне Горе доведе свог сина у карловачку ђимназију, онда то није жудња за просветом, него пансерпска агитација, да кнез Никола постане српским краљем.

Према томе види се, да остала угарска министарства не могу истраживати друго шта, већ једино пансловенске завере. За краће хвала богу имамо шеснаест година времена да их пронађемо. То не значи друго, него да је свет тумбе окренут.

А да је тако, сто вам за доказ и вршачки адвокат Бурназ.

Док је био луд и нападао чланове српске народне слободоумне странке, донде га власт није дирала, али сад кад се опаметио и почео нападати своју соп-

ствену странку, сад су га прогласили за лудог и одвели у лудницу.

По томе се дакле види, да је свет управо луд. Јер лудог Бурназа држали су за паметног, а сад тај свет паметног Бурназа држи за лудог и шиље га у лудницу.

По томе се види, да је цео свет отишао у дипломате, а ја опет не бих сам хтео, да сам једино ја паметан, те с тога и завршујем ову „шетњу“ до средњих теме.

Милисав.

## У Ш Т И П Ц И.

Београдска влада „одстранила“ је из Београда црногорског министра г. Ј. Павловића. Сигурно се побојала, да се г. Павловић не окужи од својих министарских другова.

Мађарске новине тврде, да се Ј. Павловић не сам, него са још 9 Црногораца бавио по нашим крајевима. Дакле држе га за пуног Црногорца. Он један, вреди им за десеторицу.

Сад тек видисмо ко је Бабеш, а ко су бабе.

А шта је радио Мочари? — Устао је против „мочари“ који је у главама шовиниста.

Из Београда јављају, да је влада звала на договор и обавештај — Ј о т у. Ј о, т у се нема шта рећи.

Са бо значи: к р о ј а ч. О в љ е в и ћ на крају презимена означаје Србина. Но нека Срби не понесу капу, коју им Сабовљевић скроји.

## ПОДЛИСТАК.

### Звонарица лија.

Хумореска М. М. . . братовића.

(Наставак).

„Пиј, Радане, па се не бој.“

„Вала господин капитан, баш ми га дости, долеко ми је, морам ићи.“

„Чекај, Радане, идем и ја с тобом.“

„Вами је близо, али је мени прео горе далеко.“

„Ето видиш Јово, да је Радан кукавица.“

„Молим, господине капитане, није сам ја баш кукавица, али зашто би кроз гору по ноћи лута кад могу за вида проћи, а сутра морам у моју кумпанију ићи и неколике анцајглисте предати.“

„Неће твој лајтман Будиша на те, па ако дан два и закасниш.“

„Ма — знате, није господи вјеровати.“

„Тако?!“

„Ма знате — у служби.“

„И у служби се пуно тога прегледа.“

„Е — идем ја.“

„Нека доспећеш, та ти ниси још никада тако рано одовлен отиша.“

„Бога ми данас морам.“

„Чекај, Радане идем и ја.“

„Па ајдмо г. лајтман.“

Устадоше и одоше, а кад су до лајтманова стана дошли, рећи ће лајтман.

„Чујеш, Радане, сунце је још високо, ајде к мени на црну каву.“

„Вала г. лајтман, морам ићи.“

„Валај неш, кака је одмах готова.“

„Па кад сте баш навалили — ајдмо, само молим Вас не могу дуго остати.“

„Не бој се нећу те ја дуго задржавати.“

Док је Дмитар онако тромо и невјешто каву приправља, дотле су њих два пушили и пијуцкали, па се мало и натрусиле: Радан се окоражио, па се утворе своје толико већ и неплаши.

Ето ти и Дмитра с кавом, а Радан ће:

„Вала Богу! Ето каве, ја сам већ прикаснио, враг зна, шта ће од мене бити.“

„Небој се, да ћу ти ја мој свилај, па можеш, ако ћеш и на ћаћу пуцати, не ће валити, ко та твоја стјеничарка.“

„Вала вам, баш сам Вас ћио и молити.“



Бабеш се зове Вићентије, а Мочари Лајош. На „Три Јерарха“ су обојци многи честити Срби честитали, ма да им не беше имендан. Герману (Глигорију, Глиши) био је тога дана имендан, и опет му ни један честити Србин није честито.

А ко и не би Бабешу и Мочарију честит’о, кад су брашили оно, што је честито.

Аксаков није био само Славен, него и слављен. Он је „издавао“ „Руса“, па опет вичу сви они против њега који би хтели да издаду Русију.

Θ.

## Нова школа — á la Zola.

(Истиница гола.)

Кад се синоћ у постељу  
Докотур’о мајстор Пуља,  
Таки му се учинило  
Као да се кревет љуља.

Заспао је ипак брзо,  
Ал је нешто страшно снιο:  
Море — лађа — ветар — бура  
Од муке се ознојио.

Лађа, ветар, бура, вода,  
То је само у сну било;  
Ал свеједно — ви но му се  
Исто тако осветило.

Кривокапа\*)

\*) Хахаха! Морам вам се насмејати, госп. Кривокапа. Зар је то Zola? Зар је то истина гола?! — Кад би Zola тај случај својски, живо и наочигледно описао, дружија би ефекта било. Не би само мајстор Пуља, него би и сви читаоци морску болест осетили. Не умете Zolu имитирати. Окајте се.  
Коректор.

„Ето ти их, само ми их што скорије поврати“.

„Одмах сутра; а ја без мога свилаја више нигда ни куда ни корака“.

„Остани, па ноћи“.

„Не могу, каза сам, да ћу доћи, па да не дођем, вамилија би се ушкрбила“.

„По вољи, а ти сал ајде“.

„Вала Вам г. лајтман и с Богом!“

„Сретно!“

Сутон се вата, а Радан у гору залази, прет у уво метну и Краљевића Марка залјева, а глас му се по гори разлеже.

Умуче пјевати, па стаде сам себе коражити!

„Помози ти мени Боже мили!“

Имам три ватре и јатаган, па ако пушке не саставе, ево јатагана“.

Опет прст у уво, па Краљевића Марко зарозга, а кад се к дебелој букви примица, побре далматинац стаде га остављати, а и пјесма му на ум не пада.

Таман он на разкршће, а злокобна јејина укну, коса му се најези, а далматинац из главе оде, као да га нигда ни окусио није. Попина свилај, изтегне јатаган, па ајд у име Бога даље.

Мјесец је већ одскочио и кроз дрвљад обасја пање и



Ђира. Даклем „Видело“ нема више кредита и у штампарији своје рођене странке.

Спира. Па шта ће сад бити?

Ђира. Неће бити ништа. Вараће свет на божију вересију као и до сад што је радило.

Ђира. Јеси ли чуо како је црногорски министар просвете лепо дочекан у Београду?

Спира. Нисам.

Ђира. Боље што ниси. Јер онда би проклео оне угурсузе, којима није доста несреће, него хоће још Србију и са Црном Гором да заваде.

## П у с л и ц е.

⊙. Но хвала богу сад смо по њали и Апоњија. Ал и он је одгурнуо нашу по њаву, која би му можда још кад требала.

△. Један се Гарашанин већ убио. (Други живи да нас убије — и то можда радикално)

z. Прочитао сам прву страну 8. броја „Нашег Доба“. Ту ти се спомиње и Гледстон и Салисбери и Биконсфилд и енглеска краљица и Петрих и Ењеди и Бекер и Подманицки и „господин“ Гарашанин. Е сад бар знамо ко господује у „Нашем Добу“.

камење, реко би, да су се све саме утворе око пута начетале.

Брзо је гору прелетио, а кад је своје село опазио, онда се и опет Краљевића Марка присјетио.

Пси његови од тора чуше га и познаше, те лајући пред њега долетеше. Десно под гричем на вршку зачу се злосретна клепка, пси натиснуше горе за клепком, а Радан у страху, што га пси оставише — зажеже из пушке, пуче ко грм, а од куће му полети дружина — викајући

„Што ти је?!“

„Вабите псе!“

Све његово селце излети пред куће, да чују, зашто је пуцато, а међутим и Радан приспιο. Његова вјерна Дока пита га за здравље па кад спази, да му глас дрхће, попаде га за руку:

„А, Радане, Бог с тобом! Што ти је?“

„Ништа, ништа, вабте псе!“

„Шта ти је за псе? не ће их вук.“

„Чујете ли Ви, што пси гоне?“

Прислушаше и више њих и рече:

„Ево пси гоне некаку клепку“.

„Ваљда је нечији звонар замрка.“

„Радан: Паклени је оно звонар, вабите псе, пронашће.“

\*



□. „Турски Марод“ позива „Браник“, „Заставу“ и „Стармалог“, на неку лицитацију у Вуковар. Весео је што се продаје српско добро. Али кад се где продаје српско зло, ту ће он први лицитирати, — онда неће нас звати.

М. Г. Сабовљевић је искао, да влада скоро сазове српски сабор. Добро се сетио, само је заборавио да је наш сабор сазван и да се сам одложио. Оно друго што је искао све ћемо добити.

— Кад је г. Бабеш у сабору рекао да његови синови боље говоре мађарски него румунски, — сви су му викали иљен! Какав би тек иљен био, кад би казао да му синови и не знају румунски.



Буна: „Шта сам сад опет чуо! Министар Тиса узразио је у сабору, да нигде не живе народности тако добро као ми.“

Шука: „А шта би било, кад би неко, такво „добро“ пожелео министру Тиси?“

Бука: „Тога би затворили.“

Шука: „Е онда молим те не говори више о том добру!“

Бука. „Дакле у Румунији ће се закључити између Србије и Бугарске мир?“

Шука. „Ал кад у Румунији закључе мир, онда ће се браћа крвавити у Србији или у Бугарској.“

Сви удрише вабити, а Радан зададе из пушака, те ће сину рећи :

„Донеси рог, па труби да пси дођу, јер их више никада не буде.“

Чим пси рог чуше, долетише, а глас клепке далеко из горе једва се чује.

„Ајде у кућу, Радане, теби нешто вали“.

„Нека ме Доко“.

„Оди—оди“.

„Ма јесте ли ви сви клепку, чули?“

„Та јесмо, како не би чули“.

„Ваш сви?!“

„Да бог ме, — оно је нечији звонар јарац оста“.

„Није то јарац, потро га крст часни и св. Илија“.

Сви се на то забезекнуше и с Раданом у кућу уђоше, те га питаше, што он од тога звонара мисли; а Радан изказа им све, што му се јутрос и вечерас припетило.

Сви се чуде и крсте, а Дока донесе св. воде, па их пошкропи. Не има туј тога, ко ће се сам ван помолити, све на руље ван излазе и једно друго до куће прати. Сутра дан саста се сајам у средишту сусједне кумпаније С. на који су и коншије лугарове ред вито долазиле, те им је то прво било по сајму глас разлијети, какво је послање Божије јуче јутро њихов лугар у гори видио, које га је

Бука: Та но, по . . . није баш тако, ал ја бих волео ипак да они тај мир закључе у срцу, а не само у Букурешту.

## Проба пера.

CLXII.

### Тако вам је то.

Што год више Турака,

Све мање пилава.

Што год више паприка,

Све мање смокава.

Шко нам мање сокола,

Више (туђих) глава.

Што год више правника,

Све то мање права.

Што год више парока,

Све голија глава.

Што год лепших санова,

Све ружнија јава.

CLXIII.

### Испрошена мома.

Испрошева мома

Папучице штика,

Папучице лене,

За свог заручника.

А ја сам запит'о

Девојчицу плаву:

Хоћете л' му за ноге, —

Ил можда на главу?

Г—д—н.

синоћ до њихова села допратило, па да њих и пасах не буде, Бог зна, што би од лугара било.

По сајму видиле су се само хрипце народа, а у средини по један лугаров коншија, који народу приказу оту страшно описује

Сваки се слушалац неколико пута прекретио, а сајам се за рано разврча, јер се сваки боја, да ће га у мраку приказа ота срести.

За неколико дана пуче глас по народу о чуду томе, а и тета звонарица није по ноћи спавала, јер по дану с клепком никуда не смједе, а празан штумац почивати не да, мораде дакле по ноћи тражити са чим ће си брк омастити.

Мања дивљач изпред ње је бјежала, јер је клепку из далека чула, али горски газда старац вујо потисне једно јутро рано недалеко од села М: чудну звонарицу и наћера ју на војнике, који су с кордона са стране долазили. И војници су још на кордону чули за ото чудо, па кад су чули клепку, ће кроз шикару к њима нагло јури, сви се престравише и стадоше, да виде шта ће бити.

Али имадоше шта и виђети, неко чудовиште с клепком преко пута суну, а за њиме два вука на пут излетеше, стадоше, па кад разабраше, што на путу стоји, скочише — па одмаглише и они у шикару за клепком.



## Од сватова нема ништа.

(Допис „Стармалом“).

К— је лепа варошица, може се и из ње кад што чути. Имамо, т. ј. Кци имају солгу са верним трабантима, комуналне школе (а срп. вероисповедни школски фонд); имамо три врсте народности, које једна другу мрко погледају. Имамо грдне општ. трошкове, ваљаног кнеза а и баба-Кату врачару, која много што-шта зна, о чему други и не сањају; имамо, т. ј. имамо два месеца дана и жупаниског „горчила“; имамо општ. лекара, потомка оних, који су Пилату довикивали: распни, распни! — О њему чујем да је ревносан шапталом, — немојте мислити срп. нар. позоришта, боже сачувај! — то је сасвим друга врста шаптања, од чега може још постати среским лекарем. Имамо бележника кога нисмо бирали, али нисмо га ми ни наименовали. Имамо и задолмљен рит са незваним гостима Чанговима, али имамо и страшног бога Danubius-a, који опет њима сваки час може у госте доћи и понудити их баш са овим пићем, које они највећма мрзе. Имамо српску читаоницу („Szerb olvasó kör“, — тако стојит писано) и Magyar tarsaskör. Њих се управо и тиче овај допис мој.

Magyar tarsaskör момче је за женидбу, па да не би и даље (по србијански речено) бећарски живот проводио, науме родитељи да га ожене. Дали се људи у бригу, шта ће и како ће. После дугог мозгања жвркну им спасоносна мисао кроз главу те рекоше: Хајде да запросимо за нашега ироша женика смерну деву нашег Сомсида: српску читаоницу то би био пар баш као што ваља. Пород, који из те свезе произиђе крстићемо „Bürgerliches Casino,“ о сватови провеселићемо се на наши нови пријатељи, а за даље већ наша ће брига бити. Рекоше и учинише. Нађоше провадацију,

Војници се<sup>2</sup>згледаше и прекрстише, а један упита:

„Јунаци, видите ли ви оно?“

„Како не би видели,“

„Оно је браћо, прво с кленком, Бог с нама — патарњак, јер вукови њега најволе растргати, а да вуковах не има, патарњаки би свјет превладали. Шкода, што су вукови нас опазили, били би га уватили и разтртали.“

„Па — ако Бог да, увати ће они њега.“

„Данас неће, јер ако крст поћеру оту опазити, онда га више тај дан вук уватити не може.“

„Ала брајне — шкода, што су на нас иабасали, већ су близо били.“

„Да — а, он крст заћуши, па зато му на очи и иде, да се од вука спаси.“

„Прекрстимо се јунаци, па бјежмо.“

Војници идући кроз села, приповедају што су видели, а народ се чуди и крсти.

Компанијама почеле пријаве долазити, да се нека утвора с кленком појавила и народ уплашила те не смије нитко ни главе из куће помолити. Надпоручик Дане идући рано у своју компанију, сретне звонарицу, па и он то пријави већ и зато, што се понавља око његова села врзла и народ уплашила тако да нитко није више смијо сам ни по воду, ни у гору. А кад је капитан и од надпору-

обукоше женика у стајаће руво, зафитиљеше му брке, усијаше му мамузе, у руке му тутнуше облигатни нађак (да се деви боље допадне). Како је дева српкиња, то се и они сетеше српске пословице „Св. Никола меће момке на кола“, зато и они свога момка и провадацију посадише на парипна — хоћу рећи папирна колеса, зажелеше им срећан пут, и кола одоше.

Доспевши сретно у дворе девине домаћин их уљудно дочека. А провадација и женик од радости веће боцнуше се уфитиљеним брцима, још женик лупну наџаком и носом о под, мамузе звекнуше, а провадација бираним речима исказа жарку жељу и овако заврши: Уверен сам да момку нећете наћи мане, — сад дајте ракију.

Наста нема тишина, а њу прекине један од својте девине овим речима: Незвани гости! Наша је дева скромна, она није госпоцка рода ни колена као момак ваш. Ми је васпитамо у српском духу и наменисмо је Србину. А ви кад се увучете у нашу сиротињу онда смо одзвонили српском духу. Усрећите кога хоћете, а нас пустите да сиротујемо.

Једно: Teremtette! и неколико: Ebatta! И пропсиоци погодише врата. Кад их на улици запитаху: где су гаће и кошуља? они указавши на отирач рекоше: Од сватова нема ништа.

Трнокоп.

## Из ловачког живота.

После дужег ловљења добро нам је пало одморити се око ватрице. Сви смо били правници. Петар нас је веселио својим досеткама. Много нам је причао, па последак рече: На ноге браћо време је да се иде дома.

Послушасмо га. Петар је једва могао носити силну

чника свога пријаву добио, мораде онда то и регименти „ин Гехорсам“ јавити.

Ученији људи тврдише, да је то можда хијена какву талијану утекла, народ пако не држаше за ништа друго, већ за самога нечастивога.

Сирота звонарица тражећи хране, обиђе за кратко вријеме више компанија, а капитани добивајући оте главе, морадоше сви рагименти пријавити.

Пријаве оте додијаше оберстару, позове надпоручника Дану на рапорт, јер је он једини од господе то страшило видео.

Добивши он оту бурунтију, забрину се и мозгаше, зашто њега оберстар позивље, па ће упитати и капитана, није ли га можда он зашто „им резерватвеге“ пријавио.

„Нисам брате Дане тако ми имена мога, та ваљда знаш да сам ти ја добар и искрен пријатељ, па да то и нијесам брате не имам те зашто јавити.“

„Па кога ме врага онда зове?“

„А тко би брате знао, чућеш сутра.“

„Баш ми је то за чудо!“

„Знам што би могло бити?“

„Што?“

„С попом ниси добар, можда те он тужио.“

„И тај би враг бити мога!!“



дивљач, што је уловио. Ми му нисмо могли помоћи јер смо и сами имали доста да носимо; а нисмо хтели ништа оставити, све смо желели кући однети.

Тек што се кренуемо, искрснуше пред нас жандари заискавши да им покажемо допусни лист за лов. Сваки извади своју допусницу и показа је жандарима, само Петар не, — он нешто ушептрљиво, преврће цепове, ал никако да нађе. Напоследак промуца: „та — та — јесте ли чули, браћо драга, ја ил сам је изгубио, ил сам је код куће оставио.

Жандари нису познавали Петра, те се обречнуше на њега, да их прати на полицију, па онде нек се правда како зна. —

Петар намигну на нас, да само ћутимо. И ми ћутасмо. Један жандар узме од њега пушку, а други узме лов, а Петар пође за њима у С. — Ми смо сви у С. становали, те се нисмо морали растајати. Кад уђосмо у С. Петар се поче наново пипати по цепови и гле, — наједаред весело вићну жандарима:

— Ево допуснице! Ево је! — Сад дајте амо моју пушку и моју дивљач. — А уједно лепо вам захваљујем што сте ми носили пртљаг, па се нисам морао сам знојити. Ал зато ћу вам дати мало на вино.

Ми пренусмо у смеј. Жандари се почеше мрготити; али која им вајда, те после и они ударе у смеј. А кад су још и напојницу добили, то им је сасвим повратило добру вољу.

У Суботици 1886. Превео Јован Манојловић.

Преводи са мађарског.

Szépen danól a fülemüle.  
Лепо пева Милино уво.

Katonák mennek sorba.  
Војници иду у чорбу.

„Вјеруј ми, друго не може бити.“

„Ма попе, попе, нека те нека!“

„Сутра дан дође надпоручник Дане у паради пред оберстара, а оберстар наерну на њ, ко бјесан:

„Какви сте Ви официр, који у цоприје вјерује!“

„Господин оберстар, молим покорно, какове цоприје?“

„Како можете казати, да не вјерујете? — ето Вам па читајте!“

Надпоручник узме и чита пријаву свога капитана, који регименти јавља, да ми је јуче натпоручник Дане усмено пријавио, да је баш он ото неко чудо с клепком на своје очи видио.

„Господин оберстар, молим ово је истина; ја сам то баш видио.“

„Шта сте ви видели?! — Били сте ваљда мамурни, па вам је синоћњи далматин још шумио по глави.“

„Господин оберстар молим!“

„Нике молим! Ви, као официр, морате прост народ поучавати и соколити, а не такову глупост подупирати. А сад одлазите, па да ми таково што више нигда није приповједали нисте.

Дане, сиротан, салутира па оде.

(Свршиће се.)

Huszár martalék.

Ху сарма толика!

Nagyszerű szerep.

Здраво му се укаљао реп

Нарасла му је брада.

Дођу Циганке у једну сеоску кућу кад у кући није никога до само један Ђосо, сједи крај огњишта. Циганке уђу па почну навраћати Ђосу, да му огледају. „Е, кад ви тако знате, дете огледајте ми, што моја брада не море да расте“! Циганке завичу: „знамо ми учинити, да теби брада, одма нарасте, већ шта ћеш нам дати за то?“ — „Ма дађу вам кутију жита, само док ми дођу жене из дрва.“ Циганка што бијаше најстарија заште празну кутију, Ђосо је одмах нађе. Сад циганка устакне му кутију на главу, па почне по кутији лупати вичући: „У Ђосе брада, ко ћимен трава. Похитајте брзалице, док нијесу дрварнице, што по кући, то покупи, сирна љеси, и њега понеси.“ Док је стара циганка ово неколико пута изговорила, а оне друге покраду сву кућу па оду. Сад циганка скине кутију, па заште жито. Ђосо јој наспе пуну кутију, па и она оде. Кад дођу жене из дрва, имају шта виђети, кућа ко пуста, све однешено, а Ђосе брада још није нарасла.

Варјача.

Муж и жена.

Жена. Много пијеш Пајо,  
То је пропаст прека.  
Све мислим и смишљам:  
Има л' томе лека.

Муж. Никад не би пио,  
Језичнице моја,  
Кад би на дну чаше  
Била слика твоја.

Никефор.

Уштипци из Босне.

Ко сме рећи да сарајлије мрзе свог негдашњег учитеља Јову Видића? Ено, кад прође кроз варош, као што су некад јудеји пред Христом стерали хаљине, тако и они стеру испред његових ногу — „Просвјету“!

Благо ономе, о коме народ мисли и брине се за њ, као што се сарајлије брину за Бољарића и Видића, те и ове године сазваше нарчито рад њих „народну сједницу“ — у којој закључише, да се ова два честита мужа не позову на српску бесједу.

Код нас у Босни, сваким даном има више пословица. Кад ове године паде снијег први пут, чуо сам нову пословицу. „Часом обијеље Требевић, ко Магарашевића брада.“ (Код њега је брада за ноћ обијељела, — не зна се за што.)



Како није Аустрија Босну усрећила, кад већ има 100 комуналних школа, док српско-народни, нема пет-шест — па и њи тице злослутнице радо облећу.

Ала се та цивилизација брзо и лако за Босанце лијени. Та ето у Сарајеву наша аристократија у цркви сједи у столовима и кад се еванђеље чита — и то, још под фесом.

### Ex tempore.

Ја сам негда виђен  
И поштован био,  
Међу браћом лепим  
Именом се сиј'о.

Тад ме ново доба  
На путању бедну,  
Да потражим само  
Још сесију једну.

Хе, — слабости људске  
За удицом грамзе:  
Ту сесију зграбих,  
И сесију сам се.

Ћаволско је кратко, —  
(С тог бурмута кијам):  
Сад нити се сијам,  
Нити се сесијам.

Сад би и ја вол'о  
Тај *status quo ante* ;  
Ал ђаво се смеје:  
Е гле ти

Бумбар.

Пропанте!

### Има разних доктора.

Неки пар младих људи, дође у К. у купку. Једаред су седели у кафани у којој је било пуно гостију те ручали, уђе и неки млад господин, кога са свију страна поздравеше: „а добро дошли г. докторе,“ мило ми је те Вас видим докторе и све докторе, па докторе. Кад се мало примирило, и кад је ручак прешао, млади пар људи пође из гостионе, прође поред стола где је млади доктор ручао. Ту застану, и мужић ће рећи. „Господин докторе дозволите да вам се представим. Ја се зовем Н. Н. седим у кући бр. 7. изволите ме сутра у 10. часова посјетити.“ „С драге воље“ одговори доктор, и растану се.

Доктор је био млад човек и симпатична појава. Сутра дан доктор у назначено време посети г. Н. Н. ког самог у соби затече. Овај га веома пријатељски предусретне, и после поздрава рече.

Ваша појава Господин докторе јако је пријатан утисак на мене учинила, и ја Вас с пуно вере предусретам. Изволите господине у побочну собу, тамо је моја жена, па да ми ваше мњење о њој речете.

Доктор оде у побочну собу младој госпи, и после четврт сата вративши се запита га г. Н. Н. како вам се допада моја госпа. ? „врло добро,“ одговори док-

тор; — „Но па њена болест?“ Е ако хоћете о болести ваше госпе докторско мњење да чујете, онда изволите звати доктора медицине, ја сам доктор права.

Ш.

### Сад признајем.

Сељани имали бесна кнеза, пак му претили свакако, само неби ли сам захвалио и из сеоске куће отишао. Али кнез још гори. Они се једном договоре, скупе се у сесију и нашег кнеза за раме па на врата на поље; но кнез јаки, пак се ухватио за довратке и држи јуначки. Но сила Бога не моли; гурну још јаче и кнеза на рукама избацеше у авлију. Кнез падајући у блато рече: „Сад сам лезигнирао“ (резигнирао!). —

### Девет подераних протокола.

Због неке истраге пошље конзисторија проту и једног пароха у село Пивнице, да на лицу места истрагу воде. —

Доведу се тужитељи, оптужени и сведоци. Прота нуди попу да протокол води. Попа свога века није ни у другим приликама записник водио, а камо ли при истрагама, те учтиво понуди проту (као старијега); прота опет њему: Изволите!; он проти натраг, прота опет њему, та о да на послетку мораде поп перо и протокол преда се узети и почети главу овако: Протоколъ въ Пивницѣ сѣщей.

Прота је водио истрагу и довршио, али спрема перовођа на девет табака хартије поче писати увод и сваки опет подера и доле баца. — Проти није ништа друго остало, него да сам из главе протокол склопи, а попи да покупи изгужваних 9 започетих протокола и у пећ побаца. Поп се онда са три прета подигнута заклео, да никад више неће на истраге ићи и протоколе водити. — И реч је и одржао. —

Н. С.

### Бубнуотека.

Прилог који прикључујемо бубнуотеци „Стармалог“ није управо „бубање“ него је горе нешто, и заслужује да се бубне.

У Ст. Паланци, Србин учитељ на српској вероисповедној школи, честитао је своме управитељу Србину (1886.) нову годину — мађарски. Ево како гласи та честитка:

Tekintetes igazgató úr!  
Boldog új évet kivanom.  
Д у г о и м н о г о .

Rákits, tanito.

Г-дин управитељ Србин, коме је дошла ова мађарска честитка од Србина учитеља, мора да је није одвише поштовао и чувао јер је није сачувао, те је тако дошла и до „Стармалог.“ Немамо се до душе чему смејати, јер је жалосна, и као такву је и износимо у — б у б н у о т е ц и .





### Страшна истина.

Ни једна мржња не може  
Толико да шкоди,  
Као она, што се из  
Из љубави роди.

А. Ту госпођицу треба да просите. Здравно је изображена. Помислите само, — говори пет језика.

Б. Хвала лепо! Пет језика!! — Бојим се и једног.

### Зимско мудровање.

Ја не знам за што купе лопатама снег са улица, па га дижу на кола и тако односе. Зар не би много паметније и лакше било, да оставе празна кола на улици, па кад напада у њи пуно снега, онда да упрегну коње, па да га одвезу.

### Одговори уредништва.

„Љубица по моди.“ Ако заиста има у Земуну (или ма где) Сркиње, као што је та, коју сте у овој песми описали, то је велика реткост, и о такој Сркињи није пријатно читати песму, ма и сатиричну. — Но ако је ваша песма на истини основана, ако је и оно истина што кажете:

„Све се клања, куд год ходи  
Љубица по моди.“ —

онда је ваша сатира грешна, што своју снагу троши око Љубице, а неће да се проспе на оне „све,“ који се њој клањају.

### Новије књиге и листови,

које уредништво добија у замену.

Дим. Од Ив. Тургејева. Превео Илија Вучетић. II издање. Издање српске књижевне браће М. Поповића. у Н. Саду 1886. Цена 1. фор. Штампарија А. Пајевића.

Kirurgijske crtice iz bugarsko srbskoga rata. Od Dra Vojislava Subotića. U Zagrebu 1886. (Posebni odtisak 17. br. 1. „Liečničkog Viestnika“)

Liečnički Viestnik. Organ zbora liečnika kraljevinâ Hrvatske i Slavonije. Izlazi месечно једанпут. Уређује у име одбора проф. др. А. Лобмајер. Годишња цена 6 фр. на по год. 3. фр. —

Slovin. Izlazi у Љубљани двапут месечно. Уредник Anton Trstenjak Годишња цена 4. фор. 60. (2. фр. 30. — 1 фор. 15.)

Проповеди и прквене беседе. Написао Јован Јеремић парох. књига I. — У Н. Саду 1886. Штампарија А. Пајевића. Цена 60 новч. (Ово је дело наградио архијерејски сабор у Београду са 20. #.)

Да ли су били Срби или Грци оних 8 митрополита што 1766. молише за укинуће пећке српске патријаршије. Од В. С. Д. У Н. Саду 1886. Штампарија А. Пајевића.

Кенцелер, роман од Жил-Верна. Издање српске књижевне браће М. Поповића. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду 1886. цена 80.

# „НЕВЕН“

Чика Јовин лист

довноси у своје другом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Видим ли ја збиља, песма (са сликом). 2. Боже заступник мој еси ты, и милост твоја предари тз ма. Истинита прича из руског живота. (Прерадио за српску децу чика Јова млади.) 3. Непознати јунаци. песма од Милана. 4. Шала и лакрдија. (Пише за „Невен“ Ј. К. Борјановић.) 5. Мачка и мува. (Са дванаест слика.) 6. О кози. (са сликом). 7. Орао, песма од Зорке Бабића. 8. Историја палидрвца, цртица А. Аљмедингена, (са сликом). 9. Са севера. . . песма (са сликом) од Браца-Пере. 10. Мудре речи. 11. Љубим бога, песма од Ив. М. Поповића. 12. Насели су! Прича, превео Јован Манојловић. 13. Месец, песма од Петра К. Анастасијевића. 14. Како су у Персији лечили од глади. 15. Др. Јован Суботић. † 16. Даштања. 17. Наша поштица. 18. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcellangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

## ОГЛАСИ.

Конкуренција швиндлу, који се тера са продајом  
ПОКРОВАЦА ЗА КОЊЕ!

Једна већ 50 година постојећа ц. кр. вл. одобрена  
ФАБРИКА ЗА ПОКРОВЦЕ И ЋЕБЕТА

опуномоћила ме је, да би могао с успехом конкурисати, и поверила свој фабрикат, који је солидан и ваљан и који се састоји у

## ПОКРОВЦИМА ЗА КОЊЕ

од данас

по фор. 1.60 од комада

велики, дебел, широки и трајни ПОКРОВАЦА на продају.

Ти покровци су 190 см. дуги и 130 см. широки, испревлачени разнобојним пругама, а дебел су као даска па су е тога ванредно трајни. Наручује се или за готово или за поштанску наплату (Nachnahme). Дневно се разишиљу ови покровци у све крајеве светске и свугде се врло добро допадају, већ и с тога, што се и као креветни покривачи могу употребити и што су пре двапут више коштали него сад. Адреса:



3—4

Exportwaarenhaus L. Kon,  
WIEN, II., Lichtenauergasse 9.

Обраћамо пажњу на адресу.